

кажи ми само, като синъ на баща, какъ ти ся види тебѣ тази млада дѣвойка ?

Славчо.

Какъ ли ми ся види ?

Грабчо.

Да ; какво, сирѣчь, казвашъ за изгледътъ ѝ, за хубостъта ѝ, за умьтъ ѝ ?

Славчо.

Така и така

Грабчо.

Какъ, сирѣчь ?

Славчо.

Да ви кажа ли истината, тате ? азъ не я намѣрихъ сега, както си я предполагахъ. Изгледътъ ѝ не ми ся видѣ доста скромень ; хубостъта ѝ е умѣренна ; духьтъ отъ най обыкновеннытъ ; въ нищо никаква прелестъ. Не мислете, тате, чи ви говоря така за да я ненавидите ; защото, мащиха за мащиха, предпочель быхъ пакъ тая отъ всяка друга.

Грабчо.

При всичко това, преди малко ѝ приказваше

Славчо.

Казахъ ѝ наистина нѣкои сладки думы, отъ ваша страна, но то бѣше само да ви угодя.

Грабчо.

Нѣмашъ ли, сынко, никаква наклонность ты къмъ нея ?